

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

4. De peccatis confessis ut dubiis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

7

23. Petes, quantum, & ad quod se extendunt illa verba (plus minusve) ne sit magnus excessus? Respondeo non posse id per certam regulam definiiri, sed prudentis judi-

cio est decernendum. Ita Fagundez l. 3. de precepto confessionis. 4. n. 9. Solum adverte quo major est numerus, qui affertur: majorem etiam fore numerum, qui sub illis verbis (plus minusve) subintelligitur: v. g. si dicas, *peccavi decies plus minusve*, verificabitur si peccasti octo, vel duodecim vicibus. Quod si dicas, *peccasti centies plus minusve*: verificabitur si peccasti nonaginta quinque, non autem verificabitur si peccasti octoginta vicibus, vel vicibus centum, & viginti; quare non est considerandum, nisi id, quod humano, & morali loquendi modo important illa verba, plus minusve: quod, ut dixi, iudicio prudentis est decernendum. Semper attendendo ut numerus peccatorum moraliter verus Confessori pateat.

Illud (plus, minusve) importare dimidium supra quantitatem expressam, v. g. centum plus, minus, importare, centum & quinquaginta, putat Vericelli r. 1. q. moral. 5, sed non est audiendus.

24. Quoad substantiam actus, in quo est major controversia, adhuc dico probabilissimum etiam esse penitentem non obligari ad iteratam Confessionem. Ita Delugo disp. 16. sect. 2. n. 81. Quamobrem si quis sub dubio bona fide dixit, se peccasse, v. g. & deinde comperit se peccasse, & tunc, non tenebitur iterum illud peritium tanquam certum confiteri. Ratio est, quia tale peccatum jam fuit directe absolutum in prima Confessione: ergo nova absolutione non indiget. Antecedens probatur: quia ideo tu illud fassus es, & ideo Confessor profert circa illud suam sententiam, ut nimirum illud absolvat: ergo non nisi directe licet sub conditione implicita, si fuit peccatum coram Deo. Sanè si Judex secularis reum de crimine non plene probato, seu dubio, per sententiam definitivam abolveret; non posset iterum ad crimen iure in iudicium deduci: sic Covarr. l. Variar. c. 1. n. 8. citatus à Sanchez l. 8. de matr. disp. 34. n. 57. ergo esse signum quod directe fuit absolutum. Non ita profecto quando quis absolvitur ab instantia, seu observatione iudicij, id quod fit per sententiam interlocutoriam: nam tunc ex novis indiciis, novisque probationibus potest iterum in iudicium deduci: at in casu nostro sententia Confessarii est definitiva, ut ex se constat: ergo directe illud peccatum absolvit.

25. Confirmatur, si quis dubius de excommunicatione, suspensione, irregularitate ex Delugo de penit. disp. 16. sect. 2. n. 83. voto etiam reservato, ex Sanchez l. 4. in Dec. c. 44. n. 10. petat ad cautelam absolutionem, vel dispensationem, & post eam obtentam comperiat vincula illa fuisse certa; non propterea indiget nova absolutione seu dispensatione: certe non propter aliam rationem, nisi quia absolutio fuit absolute data sub conditione, quod vincula illa adessent, sed jam aderant: ergo fuerunt perfectissime dissoluta: ita in casu nostro, & c. Hanc sententiam explicatam à n. 24. probat Th. Hurt. r. 2. mor. c. 1. dub. 8. & nimis excedit in eius censura. Verum, si operas hanc nostram sententiam pluribus confirmatam lege P. Hieronymum Fer. de scandalo & corr. d. 1. q. 78. n. 15. nostræ Soc. qui in opere nuper impresso affert inter cetera Responsum Patrum Romani Collegij de tam Provincia Austria, in prædictæ sententiæ confirmationem: ea autem pro curiosis, hæc est.

Quoad Secundam partem quod scilicet peccata quæ aliquando sub dubio confessi sumus, postmodum vero certa nobis sunt, confiteri non tenemur, Consensus, posse permitti cum non careat solidis fundamentis, & illam in suis libris defendant Leander de Sacram. l. 1. tr. 5. d. 5. q. 27. Marcus Vidalinrac de penit. q. 7. à n. 1. Martinus de Ioseph. r. 1. lib. 1. r. 8. de penit. n. 9. Caramuel lib. 2. d. 4. & Martinus Bresserus de Conf. lib. 4. c. 18. cum aliis iudicent illam probabilem.

Hactenus Patres ex Ferrantino, cui gratias ex animo ago, quod hoc loco citans meum primum Opusculum Methodi Confessionis, Aureum illud appellaverit. Tam Alchimica (fas ita loqui) fuit ejus urbanitas, ut meum plumbum potuerit in aurum artificiosa humanitate convertere.

Dignus interim ipse, ut potiore iure confiteretur, sed pretiosum sibi ducit nomen ab Antiquo confessoris integre configuratum peccatum; quod tam ipsam ab Confessariis, vel alteruter dubitant, an sit peccatum veniale: si post absolutionem agnoscant eorum peccata, attingere culpam, non fore opus nova Confessione. Sanchez lib. 1. in Dec. c. 69. Ratio est, quia parte integre apertum fuit peccatum eo modo, quo commissum: & ex altera ad valorem Sacramenti est necesse quod penitenti, vel Confessario pateat illud esse mortale, quod absolvitur.

27. Secundò idem dicendum cum Sa. r. de penit. ar. 1. v. n. 6. Hurt. disp. 11. diff. 5. de pen. Portell. in casu reservati. n. 7. cum quis confiteretur peccatum, vel an servatum sive iure, sive de facto dubium. De peccatis ut si dubigaretur an peccatum, v. g. abortum, vel Confessione esse de facto effectus, ut cum constaret peccatum, vel an esse reservatum, dubitaretur tamen an factum esset. matus, atque adeo ap. penitens abortum commisit.

17. Ratio ergo hujus secundi dicti est, quod tunc reservatio sit odiosa, est restringenda, nec eorum recordanda peccata certa. Sic etiam dubia Hæresis non subiacet reservationi & Merolla, & Thoma Delbene. Verricelli Tr. 8. quest. mor. 24. Sic dubia Castitatis perpetuæ non subiacet reservationi, & in q. Castitatis perpetuæ non subiacet reservationi, & Pontio apud eundem Verr. Sic dubia Confessionis obligat ad vitandum Fideles, ex Diana apud eundem Verr. Sic filius expositus, quia est dubium, an intelligatur legitimus tamen reputatur, ex eodem Verricelli.

29. Tertiò, rustici, mulierculæ, puerique, qui fide suas Confessiones coram Parocho, etiam in grossiore modo exhibuerunt, licet peritiores et diiores effecti videant in multis de secessis, unde tanta dubia pro certis, & contra; unumque tamen alio se dixisse animadvertant, non sunt cogendi ad Confessiones. Sic Fagund. præcept. Eccl. lib. 1. c. 166. Re Delugo de penit. disp. 16. sect. 2. n. 15. Ratio satisfi superque, saltem in confesso, Confessionem peccata precepit, & directe absolvit: & ex alia praxis fidelium est hæc Confessiones non tunc quod si fideles obligarentur, omnia semper obnoxia. His ita disputatis, Inquiret quis, an commississe mortale, dubius vero, num illud confessus, an, inquam obligetur ad illud iterum Confessionem, Respondet tribus dictis. Dico primo, non obligari. Dico Secundo non scrupulosum obligari, si diuturnum tempus intercessit inter Confessionem, quam bona fide, morali præcedente, solebat exhibere, & inter dubitationem nunc illi suboritur. Dico 3. Hunc non scrupulosum obligari ad illud Confitendum si parvum tempus intercessit.

Ratio primi dicti est eadem quam dixi Cap. 1. de n. 16.

Ratio Secundi est, quia Moraliter (sunt verba posit) Io. Præ. de integr. conf. q. 5. sub 3. n. 11. rantinum supra citatum n. 666. Impossibile est periturnum tempus positive recordari omnium, quod confessus est, ac proinde onus intolerabile esset, si obligaretur confiteri ea de quibus dubitat, cum quando confessus.

Ratio tertij dicti est, quia ex una parte præceptum obligans ad confitenda peccata, certum est, & possessione obligandi, & ex alia, non ad illud ducta ex scrupulis, vel ex temporis lapsu diuturno vel ex alio capite, quod hic certe non apparet. At aliquis posset contrarium concludere ex eo, quod dubio melior sit conditio libertatis, quæ non est obliganda ab obligatione dubia confitendi, quæ superius Respondet. Certe fatemur, primo fuisse libertatem, sed deinde à certo peccato commissio ejusmodi libertas certo ligata ad obligationem

